

1190: «term. de Rdus de *Aspa*, usque in rivo de *Set*» (id. ib., § 187); 1192: «sicut rivus de *Seth* dividit inter *Serboles* et *Ç'Albi*» (*Cart. Poblet*, p. 88); 1201: *Seth* (ib., p. 89); 1385: «Jaume Roger de Pallars ven a l'abat de Poblet *Cugul*, *Besses*, espitalet de *Riu de Set* --- Castell de Asens ---» (*MiretS., Templ.*, 279, n. 2).

En fi, altres mencions de *Set* (*Rivus de*) en cartes de 1225, 1230, 1236 i 1271 en l'obra de Font Rius, §§ 245, 258, 267, 289 i 319. Afegim-hi ara que Garcia Biosca ja troba *Set* en un doc. de 1135; i c. 1170: *Riu de Set* en els *Term. Antiqui* de la ciutat sarraïna de Lleida (n. 36).

ETIM. Que el (2) també ve d'un NP es veu ja pel fet que en totes les mencions antigues va construir amb *de* («riu, aqua de *Set*»). Doncs: el riu dominat pel poderós *Set*, que devia ser nom d'un sarraï, sense dubte *Zeid* com en el nom (1), probablement un dels reis del regne moro de Lleida, els dominis del qual s'estenien fins al curs d'aquest riu, però ja no més enllà, que ja eren del reietó de Siurana: distinció ja ben implícita en els docs. de 1151, 1181 i indirectament en el de 1192. No hi fa res que aquí la *d* ja aparegui ensordida: és versemblant que la recurrent grafia amb *-th* (de la majoria de les mencions) sigui un símbol de l'evanescent sonoritat.

SET (II)

Numeral usat amb caràcter ponderador de la pluralitat + *x* (cf. *DECat VII*, 867b35-871b19).

Serrat de les Set-Crèus, a Pinell de Solsonès (XLVI, 116.43, 119.41). *Setfont*s, pda. de Saldes (XXXVIII, 71. 2; i *CATorras, Berg.*, 296 i croquis). *Setforats*, muntanya per on passa la drecera de Lloret a Tossa, al NE. de la Font de St. Llorenç i a l'O. de la de can Viles (Cor., 1929). *La Font dels Set-Frades*, a Pujal (XXXVII, 2.14). *Pic de Sethomes*, en el Canigó, a l'O. del pic de Tretzevents (Cor., 1929). *Roc de Set-Dònes*, a Planès (XXIII, 132.24). *Setjornades*, a Rialb de Noguera (XXXIII, 165.13). *Setpous*, a Torreblanca (XXVIII, 189. 12). *Cal Setsamaire*, a Reiners (XXV, 110.4): explicaren a Coromines que «era d'un home que deia *sáms*» (o sigui salms): deriv. de *Set Salms*.

SETCASES, poble i municipi del Ripollès, situat a l'extrem septentrional de la vall de Camprodon.

PRON. MOD.: *sékkázás*, oït allí per Coromines 1928) i a Camprodon per Casacuberta (c. 1920).

DOC. ANT. 1017-18, 1131, 1167: *Septem casis* (Alsius, *Nomenclátor*, 132; Balari, *Orígenes*, 246; Monsalvatje, *Col. Diplomàtica XVII*, 262; *CoDoACA IV*, 2); 1206: *Septem casas* (*BABL III*, 328); 1359: *Set-cases* (*CoDoACA XII*, 107). J. F. C.

SET (III)

Probablement del ll. SAEPTUM 'clos, tanca'. Llogaret 60

de l'Alta Cerdanya, agre. al mun. de Sta. Llocaia: Alart, *Not. Hist. Comm. du Rouss.* II, 111, aHegant el doc. de 1173.

MENCIONS ANT. El qual diu: «mansus de *Da* et mansus de *Set*» (*RLR XII*, 115). Per a l'altre «mansus», cf. el que diu Alart i reportem a l'article *Paladà*. Cf. també Guiter (*RLiR XXVIII*, 28) per més que no hi aportí res de ferm.

Ponsich (*Top.*, 147) en dóna més cites, encapçalant-ho «*Set*, coma de *Set* (les Comes?)»: «villa *Sed*», 991; 1011: «in term. ville de Coma de *Set*»; 1071: «coma de *Seth*»; 1160: «*Seth*, ambis combis»; i 1265.

ETIM. Evident que cal separar-lo dels dos articles precedents; essent inconcebible un arabisme toponímic a Cerdanya. Deu ser el ll. SAEPTUM 'un clos', 'recinte enclòs en tanca': recordem les *clores* tan típiques d'allà i de les comarques subpirinenques, quasi sinònim de 'parceHes de prat'. Havent-hi -PT- podem esperar que hi hagués *-t* (més que *-d*) des del temps més antic; de fet les dades antigues més segures són amb *-t*, com la de 1173, única que tenim garantida per l'autoritat d'Alart; altrament confirmada també per la major part de les dades de Ponsich. Si es confirmés la tesi incerta que el nom antic *Darnacolleta* (per al qual cf. *Btr. z. Nfg.* 1973, 259, 273) havia estat la denominació particular de *Set* (i no mer sinònim del poble principal de Sta. Llocaia), podríem conjecturar si hem de llegir *Septe* en lloc de *Sepre* (com llegeix Ponsich en la menció «villa *Dornaculerta* que voc. *Se-pre*»)¹.

A l'enq. d'Els Angles (capdamunt del Capcir) vaig recollir *séd dáudi*, nom d'un petit saltant en el curs del riu Aude naixent, damunt l'indret que en diuen *Pla del Sallent* (XXVI, 65.8, 65.12). És clar que no pot ser alteració de *salt*. Potser partir de SAEPTUM 'clos', al·lusiú a una petita presa (que provoca després saltant), cf. *resclosa* que és quasi dir un clos; ¿o bé seria *séc* amb assim. *segd* > *-sedd*? Què és més versemblant? Més aviat allò.

En tot cas SAEPTUM ha deixat altra progènie. *Sieto* en el pre-català d'alt Pall.-Ribag. Al peu de la ciutadella de Roda hi ha el «Meson del *Sieto*» (p. 202), «la casa de la Huerta, camino del mesón del *Sieto*», i ja en un doc. de 1728: «baxó al *Sieto*, camino del mesón, y señaló por común aquello que conocieron había sido lleira del río, y hoy huertos» (*Pach., Resumen de Hist. de Roda*, p. 202); confirmat *sieto* en la meva enq. de 1957 (XIX, 26); i es repeteix a la punta NE. de l'Alt Pallars: «Solana de *sieto*», te. de Norís (XXI, 171). Tot amb diftongació, de la qual hi ha exemples en les zones limítrofes (*E.T.C.* I, 134). I el cast. *seto* (on tenim AE equiparat amb E romànica, però l'it. *siepe* de SAEPEM té E oberta que va d'acord amb la normal). I veg. l'art. *Seta* (infra).

¹ Hi tindríem una reminiscència de la *pt* de SAEPTUM. Però no oblidem l'altra interpretació donada a l'art. *Vallcebre*.